

Förbandsindragningarna

Riksdagsbeslut* har i maj fattats om indragning av Södermanlands och Kalmar flygflottiljer. För flygspaningen innebär det visserligen att tre av de fyra fredsdivisionerna lever vidare men inom ramen av andra flottiljorganisationer. För jaktdivisionerna i Kalmar innebär det dock slutet.

Detta känns givetvis bittert för alla som ivrar för ett fredsbevarande och bra försvar. För oss i flygvapnet känns det särskilt bittert.

◆ ◆ Varför har då detta blivit nödvändigt? Skälen är flera. Övergripande har varit en sedan slutet av 60-talet köpkraftssvagare försvarsbudget. Den tekniska fördyringen för kvalificerad materiel har accelererat. Till detta har på sistone kommit en omfattande inflation. Dessa faktorer har berört alla tre försvarsgrenarna, ja hela vårt samhälle.

Strävan efter internationell avspänning har enligt vår försvarsminister givit sådana löften, att regeringen vågar tro på en begränsning av de väpnade styrkorna i omvärlden i en nära framtid. Vår överbefälhavare har en försiktigare syn.

Redan 1961 beslutade sig chefen för flygvapnet att satsa på Viggan som ersättare för Lansen- och Drakenepöken. I det läget gällde alltså ett av de försvarsbeslut som ännu under efterkrigstiden gav gott utrymme för materielförnyelse.

För att kunna genomföra programmet, som man redan under 60-talets lopp insåg skulle kräva ökade medel, var man tvungen att, därest dessa medel inte ställdes till förfogande, välja andra vägar. Under 60-talets slut besannades farhågorna. Chefens för flygvapnet första steg blev då att vakantsätta ett antal jaktdivisioner för att snabbt minska driftskostnaderna och ge större utrymme för morgondagens materiel. Denna åtgärd kritiserades av många men visade sig i princip riktig, eftersom 68 års försvarsbeslut kom att innebära varaktig nedgång.

Allteftersom tiden framskred övervägde CFV också andra lösningar, om de låga anslagsramarna skulle bli bestående. Bland annat undersöktes möjligheterna att leva vidare med modifierade Drakar och därigenom hålla uppe organisationen. Om ett flygvapen skall kunna fylla sin uppgift som en fredsbevarande faktor och i krig kunna lösa sina uppgifter mot en angripare med moderna flygstridskrafter krävs dock alltså kvalitet i högsätet. Beslutet att fullfölja Viggan-programmet blev därför definitivt.

◆ ◆ I slutet av 60-talet stod det klart att antalet Viggan skulle bli så begränsat att fredsorganisationen måste överses. Försvarets fredsorganisationsutredning fick försvarsministerns direktiv att med prioritet ägna sig åt flygvapnet. 1972 års försvarsbeslut skärpte situationen.

Nu kastade kostnaderna för S 32, S 35, J 35 och även AJ 37:s efterträdare sin skugga framför sig. 80-talets flygmaterielersättning kommer att kräva en sådan tribut, att en snabbare nedgång i driftskostnaderna ansågs nödvändig redan under 70-talet. Oförbrukade 35-divisioner måste avvecklas före från början avsett datum, robot 68 "Bloodhound-divisionerna" likaså. "Kapitalförstörelse" blev på detta sätt oundviklig. Drastisk organisationsminskning erfordrades för att klara ekonomin.

Redan vid sitt tillträde hösten 1973 förklarade den nye flygvapenchefen att vi nu koncentrerar oss att bygga upp ett nytt flygvapen efter de helt nya förutsättningar som kommer att råda. Detta är ett arbete fyllt av stora, svåra men också mycket intressanta uppgifter. Viggensystemets höga kvalitet och påverkan härav både på bas- och stridsledningssystemen kommer att ge flygvapnets personal inspiration att arbeta i och för ett fortsatt, låt vara klart mindre, men alltså mycket effektivt flygvapen. Detta är något att ta fasta på. Men vi kommer att sakna de förband som nu går förlorade. ★